

GUIÓ RADIOFÒNIC DE PASTORAL SOCIAL N° 921 – 8-XI-2009

Demà , dilluns, dia 9, recordarem la caiguda el mur de Berlín, efemèride que va marcar el futur d'Europa i, d'alguna manera, de tot el món. Era tot un símbol de la unió de dos mons enfrontats durant molts anys. El 1989 queia una barrera que semblava infranquejable. Dos mons, dues ideologies, dues maneres d'entendre la vida i les relacions humanes. Aquest mur ja no tenia raó de ser: ..Les ideologies s'havien anat esfumant, les utopies s'havien manifestat inassolibles. Aquest mur ja només separava dos tipus de poder, tan obsessiu i tirànic l'un com l'altre.

Semblava arribat el moment de la fraternitat, els d'una banda i l'altra s'abraçaven i es felicitaven mútuament. Podia haver estat el moment somniat per tants pobles: el de la pau internacional. Podia començar un món nou, sense barreres, sense muralles, sense fronteres . Per què ha de ser tant difícil donar-nos la mà i aprendre a mirar tots ens una mateixa direcció?. Què hi guanyem d'enfrontar-nos? Hi ha situacions en les que els del pis de dalt no es parlen amb els del pis de baix o amb els que viuen a la vorera d'enfront. A vegades s'aixequen barreres fins i tot dins les mateixes famílies. D'on ve aquest afany d'aixecar barreres i veure enemics per tot arreu? Si ja ho sabem que no hi ha cap col·lectiu que sigui perfecte, ni nosaltres ni cap poble. Ens hem d'acostumar a viure en la diversitat i fins i tot la disparitat de criteris. Entre tots hem de bastir un món nou. Les diferències són enriquidores si se saben acceptar i valorar. Seria trist un món en el que tots fóssim iguals.

Pel que es veu, estem tan acostumats a les muralles que sembla que no puguem viure sense elles. Un mur en supleix un altre. Avui ja no són les ideologies el que ens separa sinó l'economia. Aquesta muralla no necessita pedres, es fa sola. El món dels rics, dels poderosos, dels que ho tenen tot per una banda i a l'altra banda de la muralla els pobres, els qui no compten, els qui no tenen ni vot ni veu en el concert de les nacions i s'han d'accontentar amb les molles que cauen de la taula dels poderosos. Els murs invisibles són molt més difícils d'enderrocar. Hi ha qui té interès en mantenir-los. Cadascú a casa seva. Hi ha un audiovisual que intenta expressar aquesta realitat. Es titula "la muralla": Nosaltres estem prou bé a casa nostra. Que no ens vinguin a molestar la pobrissalla. Quan els necessitem, ja en cridarem uns quants: volem que ens netegin els carrers, que s'apuntin, quan calgui, a les forces armades, que assumeixin els treballs que no vol ningú, però que no se'ls ocorri assumir tasques nobles. no és per a això que els hem cridat

Hi ha un altre tipus de muralles, muralles polítiques, més que no pas ideològiques, que enfronten dirigents i partits, amb discursos agressius i negatius. Amb pedres verbals es van construint noves muralles. Ells són ells i nosaltres som nosaltres, sense que es vegi un afany clar i decidit de construir entre tots la ciutats dels homes, bastida sobre el fonament de la justícia, la veritat, i la fraternitat

Muralles fins i tot a vegades dins les mateixes famílies per qüestió d'interessos, o per una paraula dita en un moment inoportú o a vegades, fins i tot, per antipaties que neixen gairebé sense saber com i es van fent grosses a mesura que creixen els greuges.

Si va ser una festa l'enderrocament del mur de Berlín, potser caldrà pensar en altres festes. Que celebren l'enderrocament de tots els altres murs, els murs que aixequen els altres o els que nosaltres mateixos aixequem pedra a pedra, lligades pel ciment de l'enveja o de la gasiveria, o a vegades per la mateixa inèrcia que tanca portes enlloc d'obrir-les per por de les noves corrents d'aire